

צמד'ס

גיליון 16

כתב עת לשירה רב-תרבותית

רפאל אזרן
מיכל גונן
תמרה חלוצי
בלפור חקק
מולי פלג
ויקטור צוי
אלין (אלה) קונה

16

אפריל 2022, ניסן ה'תשפ"ב

אנחנו שמחים להציג בפניכם גיליון רב-תרבותי ורב-לשוני נוסף של צמדים בעונת האביב.

אנחנו מגישים כתמיד מגוון של שירים ותרגומם לשפות שונות.

תודה לכל הכותבים ולכל המתרגמים שמאפשרים לנו להביא את השירה העברית לאוהבי שירה דוברי שפות אחרות.

קיבלנו מכם צמדים רבים במגוון שפות, אותם נפרסם גם בגיליונות הבאים.

קריאה מהנה,
עדנה אפק ואירין דיין

ניקוד השירים, תרגומם והבעלות על זכויות היוצרים – כל אלה באחריות המשוררים. כתב העת צמדים לא עוסק בניקוד או בתרגום.

"צמדים" הוא כתב עת מקוון המתפרסם אחת לרבעון. בכל גיליון יפורסמו 7 שירים בלבד.

העבודה בכתב העת מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתגמולים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בכתב העת, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בכתב העת.

16

Negligence

The playground on Amsterdam Street
is deserted at sunset.
Around half past ten
there is no living soul there.

At midnight, God descends.
He rides the Merry-Go-Round, swings
in the wooden swing and occasionally
glides down the red slide.

At the same moment, my little girl ascends
to the heavens, generates storms,
casts some thunderbolts,
and disrupts cloud arrangements.

Despite the discretion, God and my
daughter are occasionally sloppy:
He forgets a handful of Divine Presence
in the sandbox,
and she leaves a pink teddy-bear
by the Pearly Gates.

התרשלות

גינת המשחקים ברחוב אמסטרדם
ננטשת עם רדת החשיכה.
בעשר וחצי בערך כבר
אין בה
נפש חיה.

בתצות אלהים יורד לשם.
מסתובב לו בקרוסלה,
מתנדנד בננדנד
ולפעמים
מחליק במגלשה האדמה.

בדיוק באותה שעה עולה ילדתי
למרומים. מחוללת מספר סערות,
מטילה כמה ברקים
ומשבשת סדרי עננים.

למרות החשאיות, אלהים
והילדה שלי מתרשלים לעיתים: הוא
שוכח קצת שכינה בארגז החול והיא
מותירה דבי קטן בכניסה לגנעדן.

שמש

כְּשֶׁעָבְרָה אִמִּי בְּרַחוּבוֹת עֲטוּפָה אוֹר
פָּנּוּ אֵלֶיהָ הָעֵצִים וְעִנְפֵיהֶם לְעֵבְרָה
עֵינֶיהָ הִפִּיקוּ חֵם לְכָל הָעוֹלָם סָבִיב
וְהָעֲשָׂבִים תַּחַת רַגְלֶיהָ אָמְרוּ שִׁירָה.

וּבְשָׁעוֹת הַבֶּקֶר הַמְקַדְמוֹת
רְאִיתִיהָ תוֹלָה הַכְּבִיסָה מִן הַחִלּוֹן.
עוֹד הֵייתִי עֲטוּף בְּחִלּוֹמוֹת
וְהֵייתִי שׁוֹמֵעַ קוֹלָה רוֹטֵט.

”הַשֶּׁמֶשׁ, בְּנִי

תִּמְדִּד נִמְצָאת בְּצַד שְׁלֹנִי.”

וּמֵאֵז הַשֶּׁמֶשׁ אֶתִּי

בְּכָל עֵת.

Sol

Cuando mi madre, envuelta en luz, pasaba por las calles
y las ramas volvían hacia ella. los árboles
Sus ojos irradiaban calidez al mundo entero
y bajo sus pies, las hierbas, poesías recitaban.

Y en la mañana muy temprano
la ví tendiendo ropa, desde mi ventana.
Embrollado entre sueños todavía
escuchaba su voz vibrante.

“El sol, hijo mío
siempre esta de nuestro lado”
Y desde entonces, el sol está conmigo
en todo momento.

16

*

أحببتك أكثر مما أحببت نفسي
يقولون "مثل ليوّة تحمي أشبالها"
فأنا زمره ليوّات تحمي شبلًا واحدًا.
لكنّ أدّمر أناّسا من أجلك
أمصّغهم مثل جيف
ثمّ أبصق عظامًا

*

אהבתי אותך יותר משאהבתי את עצמי
אומרים "כמו לביאה שמגנה על גוריה"
אז אני להקת לביאות על גור אחד
הייתי הורסת אנשים בשבילך
לועסת אותם כמו פגרים
ויורקת עצמות

אחותי הגדולה

אחותי הגיעה מפלשתינה לממלכת ספרד ובנידה תמצית רשום שהביאה עבורי ממשרד האכלוסין וקפה שחור.
והיתה גאה לראות את אחיה הקטן גר בבית מרווח, בעל קשתות גבהות, צחקקה לעצמה: "מה זה פה כנסיה?" וקצת התעצבה
ושמחה שיזדו של אחיה הקטן משגת דיה להזמין אותה לטאפס וכרטיס טיסה.
ונמלאה גאון על איך שהוא עושה בעיר הגדולה כבשלו, נכנס מרחובות ללא שם ויוצא מסמטאות ללא מוצא!
ואיך שהוא עומד בפני קהל שלם ומלהטט סלבדור דאלי ושוף אור של צבעי הרמב"ן.
חשבה גאוני זה גבינה עד שהיה זה אחיה הקטן שלקח אותה למחצבה והראה לה צריחים של מודרניסטה.
כשפחדה לעלות על המטרו לבד
הסביר לה שאין ממה לפחד
שהעולם קטן
שהחיים הם בדיחה
היא בכחה
לא מבחוצ – מבפנים
לא רצתה שאחיה הקטן יראה אותה בוכה
האח הקטן שנוכחותו מראה
האח הקטן שאף פעם לא היה בתמונה
אבל תמיד הגדיר את המסגרת
האח הקטן שלמד לרוץ לפני שלמד ללכת
האח הקטן שיודע היטב כמה מכות החטיפו לה
וכמה החטיפה בחזרה.

אחותי,

תמצית הרשום היתה רק תרוץ להראות לך את הממלכה –
אין הר שאי אפשר להזיז על ידי כח המחשבה.

16

Mi hermana mayor

Mi hermana llegó de Palestina al reino de España con el libro de familia que me traía del registro civil y café turco.
Orgullosa de ver a su hermano pequeño viviendo en una amplia casa, con Altas bóvedas, se rio burlona: "¿Pero esto qué es? ¿Una iglesia?"
Pareció apenarse un poco
Aunque enseguida se alegró al darse cuenta de que su hermano pequeño era tan solvente como para invitarla
A un pasaje de avión y a unas tapas.
Y se llenó de orgullo al ver cómo su hermano se encontraba a sus anchas en la gran ciudad
Entrando por calles sin nombre para salir por callejones sin salida.
Y cómo ante un numeroso público se lucía con Salvador Dalí
Y arrojaba todavía más luz sobre un variopinto Najmánides.
Creyó que Gaudí era un queso hasta que su hermano pequeño la llevó
A la Pedrera y le enseñó los bastiones del modernismo.
Cuando temió ir sola en metro
Le explicó que no hay nada que temer
Que el mundo es un pañuelo
Que la vida es una broma
Y ella lloró
No por fuera – sino por dentro
No quería que su hermano pequeño la viera llorando
El hermano pequeño cuya presencia le hace de espejo
El hermano pequeño que nunca salía en la foto
Pero que siempre definía el marco
El hermano pequeño que aprendió a correr antes que a andar
El hermano pequeño que sabía muy bien los golpes que ella había recibido
Y los que había devuelto.

Hermana mía,
El libro de familia ese no fue más que una excusa para enseñarte
El reino –
No hay monte que no pueda mover la fuerza del pensamiento.

16

די לבנה

די לבנה צעשפרייט די שטערן אויפן הימל
זי קוקט אויף זיי און שמייכלט צו זיך.
א מאמע שטייט ביים פענצטער
און קוקט ארויס
איר קליין זון האלט זי אין האנט
און א גרויסע ביטע צום גאָט.
איך בעט דיר גאָט,
צו העלפן מיר צו שטעלן מיין קינדער
אויף זייער פֿיס,
און אחוץ דעם, זאל אלס זיין גוט,
זאל נישט זיין קיין מלחמה.
אבער פֿאר איצט, ביז שלום קומט
אויף דער וועלט,
מאך אזוי,
אז מיר קענען לעבן צוזאמען זייט ביי זייט
דער איד און דער גוי.

הלבנה

הלבנה פֿורשט אַת כּוכבי השמים
מביטה בהם ומחייכת לעצמה.
אם עומדת ליד החלון ומביטה החוצה,
אַת בנה הקטן אוֹחֶזֶת בְּיָדָהּ וּתְחַנְּנָה גְדוּלָה לְאֵל.
מבקשת אָנִי מִמֶּךָ אֱלֹהִים,
עֲזֵר לִי הֲעֵמִיד אֶת יְלָדֵי עַל רַגְלֵיהֶם.
וְחוּץ מִזֶּה, שֶׁהִלַּל יְהוָה בְּסֶדֶר
וְלֹא תִהְיֶה מִלְחָמָה.
אֲבָל לְעַת עֵתָהּ, עַד שֶׁהַשְּׁלוֹם יִגִּיעַ לְעוֹלָם,
עֲשֵׂה כֵךְ,
שֶׁשְׁנֵי הָעַמִּים יִכְלוּ לְחַיֹּת יַחְדָּו זֶה לְצַד זֶה
הַיְהוּדִי וְהַגּוֹי.

Когда твоя девушка больна

День как день, только ты почему-то грустишь.
И вокруг все поют, только ты один молчишь.
Потерял аппетит и не хочешь сходить в кино.
Ты идешь в магазин, чтобы купить вино.

Солнце светит и растет трава,
Но тебе она не нужна.
Все не так и все не то,
Когда твоя девушка больна
Когда твоя девушка больна
Когда больна.

Ты идешь в магазин, головою поник,
Как будто иссяк чистый горный родник.
Она где-то лежит, ест мед и пьет аспирин,
И вот ты идешь на вечеринку один.

Солнце светит и растет трава,
Но тебе она не нужна.
Все не так и все не то,
Когда твоя девушка больна.
На вечеринку - один.
Когда твоя девушка больна.
На вечеринку - один.
Когда твоя девушка больна.

Когда твоя девушка больна.
Когда твоя девушка больна.

כשהחברה שלך חולה

עוד יום הוא כמו עוד יום,
רק משום מה אתה עגום.
וכולם מסביב שרים,
רק אתה לבד דמום.
איבדת את התיאבון
ולא רוצה לסרט היום.
אתה הולך לחנות,
לקנות יין אדום.

השמש זורחת והדשא צומח
אבל אתה לא צריך ולא שמח.
הכל לא בסדר והכל לא טוב
כשהחברה שלך חולה
כשהחברה שלך חולה
כשהחברה חולה.

אתה הולך לחנות, הראש שלך נופל,
כאילו מעיין הרים טהור וזך התייבש ותפל.
היא שוכבת איפשהו, אוכלת דבש ואספירין,
והנה אתה הולך למסיבה בודד וניקוטין.

השמש זורחת והדשא צומח
אבל אתה לא צריך ולא שמח.
הכל לא בסדר והכל לא טוב
כשהחברה שלך חולה
אחד בלבד למסיבה
כשהחברה שלך חולה
אחד בלבד למסיבה
כשהחברה חולה.

כשהחברה שלך חולה
כשהחברה שלך חולה

*

I remember the touch
of your hand in my hair.
I know, this is a memory of love ---
no more.

As time go by, I cannot believe
the colors slowly fade,
features are lost,
body-angles blur, blunt.

I remember other days begin--
carrying the search,
the bright light of faces
that went on, and off,
and on.

Longing is a spell of misery.

I know,
this too shall pass.
In the end, even I
will stop whispering to space:
Can you remember?
Can you remember me, too?

*

אני זוכרת את מגעך בשערי,
יודעת –
זה זכרון של אהבה
שלא קימת עוד.

במרחק הזמן, אני לא מאמינה
ובכל זאת:
צבעים דוהים לאט,
תו פנים מאבדים מדיוקם, זוויות מתקרות ואינן

אני זוכרת את תחלת הימים האחרים:
את החפושים,
את האור בפנים שנדלק ונכבה
ונדלק.

הגעגוע הוא קסם עצוב.

אני יודעת, בסוף, כל זה, יעבר.
בסוף, אפלו אני
אפסיק לשאול את החלל:
את זוכרת?
את זוכרת אותי גם?

16

השפות בגיליון:

אנגלית

יידיש

ספרדית

עברית

ערבית

רוסית

מייסדים ועורכים: עדנה אפק ואלירן דיין

חפשו אותנו גם ב:

WWW **facebook** YouTube